

Zatmění

Komunál

Všechno skvělý tak bylo,
byli dva a svět je bral,
že žádněj z nich nemůže,
žít jenom sám.

Všude spolu, ruku v ruce,
krásnej kolem svět se zdál
až než ona prostě řekla,
už nechce se mi dál.

S Tebou jít, svázaná,
sice krásně, ale já
chci se hejbat, volná být,
vždyť jsem mladá, já chci žít.

On nechápal, nevěřil
černou barvu jenom znal
v život přestal doufat,
jen tak, tak přežíval.
Jen, když ji občas viděl,
tak na chvíli v něm vzplál,
pak zas ale zhasnul
jeho oheň života.

Teď tam stojí proti ní,
do očí se dívá jí,
má v nich bolest a něžnost s ní,
jak opouští, nenávidí.

Pak je tma, nic nevidím
a cítím jen tělo Tvý,
z mraků černejch vychází,
slunce, který život přináší.